

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. J. P.**
bytem X

zast. advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2019, č. j. JMK 52366/2019, sp. zn. S-JMK 43256/2019/OD/No,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 5. 4. 2019, č.j. JMK 52366/2019, sp. zn. S-JMK 43256/2019/OD/No, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Emila Flegela.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2019, č. j. JMK 52366/2019, sp. zn. S-JMK 43256/2019/OD/No (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 12. 11. 2018, č. j. ODSČ 72749/18-20 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20. 6. 2018 v 6.55 hod. při řízení blíže specifikovaného motorového vozidla na pozemní komunikaci v Brně, na ulici Stará dálnice, v prostoru křižovatky s ulicí Štouračova, směrem na městskou část Brno-Bystrc, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více, kdy mu byla naměřena rychlost 95 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 92 km/h. Za spáchání přestupku, jímž došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, byl žalobci uložen trest pokuty ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců; dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí přezkoumal podle § 98 správního řádu a neshledal jeho nepřezkoumatelnost. Shrnl průběh předcházejícího řízení, v němž neshledal pochybení. V rámci posouzení souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn spolehlivě a má oporu v podkladech rozhodnutí (výsledek měření na záznamu o přestupku, úřední záznam, videozáznam), nebyly shledány ani vady v postupu správního orgánu prvního stupně.
4. Žalovaný se dále vyjádřil k námitce, že místo měření má charakter místa nacházejícího se mimo obec. Odkázal na internetové stránky www.mapy.cz z daného místa a uvedl, že se zde nachází autobusová zastávka, na jejíž úrovni bylo vozidlo žalobce změřeno (viz zábradlí na snímku, který je součástí výstupu z rychloměru, které se nachází za vozidlem žalobce), ve směru jízdy vozidla žalobce se nachází světelné signalizační zařízení a přechod

pro chodce. Z videozáznamu je navíc zřejmé, že na místě byl zvýšený pohyb vozidel. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, žalovaný uvedl, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 42 km/h v obci je natolik významné, že samo o sobě ohrožuje zájem společnosti na dodržování pravidel silničního provozu a jeho bezpečnosti; odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017 – 33, který se zabýval otázkou, zda je obec vymezena pouze jako zastavěné území.

5. K námitce žalobce, že zde nebyla umístěna značka „Začátek obce“, žalovaný odkázal na úřední záznam, v němž je uvedeno místo měření jakož i důvody, pro které zde policejní hlídka měření prováděla. Tvrzení žalobce nevneslo do řízení pochybnosti, které by opodstatnily potřebu dalšího dokazování. Žalovaný dále neshledal pochybení v právní kvalifikaci ani při úvahách o druhu a výši sankce za přestupkové jednání.

II. Žaloba

6. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V části žaloby označené jako „Žalobní důvody“ nejprve citoval část odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobní body, tj. argumentaci, jíž žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, lze seznat až z části navazující (s. 3 – 4 žaloby).
7. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z nově opatřených podkladů, pokud odkázal na veřejně dostupné snímky daného místa na internetových stránkách www.mapy.cz; ty se ve správním spise nenacházely. Žalobci tedy bylo odepřeno právo na vyjádření k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí, jak je zaručeno v § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nadto ani v napadeném rozhodnutí nepředložil snímky, na něž odkázal, ani na ně neposkytl konkrétní odkaz. Napadené rozhodnutí je proto zároveň nepřezkoumatelné.
8. Žalobce trvá na tom, co již uvedl v odvolání, a sice že žádný z podkladů obsažených ve správním spise neprokazuje, že by v místě měření byla (jakýmkoli) dopravním značením snížena rychlost na 50 km/h a správní orgán ani existenci takového značení netvrdí. S touto odvolací námitkou se žalovaný nevypořádal, pouze ji bez dalšího označil za účelovou. Důkazní břemeno je však v tomto ohledu na správním orgánu, který je povinen prokázat, že se v daném místě dopravní značení nacházelo; žalobce není povinen prokazovat negativní skutečnost.
9. Žalobce rovněž přiložil otisk obrazovky z policejního videozáznamu, který je součástí spisu, a z něhož vyplývá, že se nikde nenachází dopravní značka IS12a „Začátek obce“ (ani v protisměru dopravní značka „Konec obce“, jak by bylo logické očekávat) a charakterem místa se nejedná o obec (absence jakékoliv zástavby), ale naopak o klasickou pozemní komunikaci nacházející se mimo obec. Vzhledem k absenci dopravního značení, jakékoliv zástavby a vzhledem k charakteru pozemní komunikace, žalobce nemohl vědět, že řídí vozidlo v obci, naopak musel být přesvědčen o tom, že řídí v úseku mimo obec, neboť v daném místě nebyla naplněna definice obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále popsal obsah videozáznamu obsaženého ve správním spise. Měl za to, že vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Uvedl, že pokud by před měřením rychlosti došlo např. ke krádeži dopravní značky, policisté by si toho museli všimnout, neboť dopravní značku lze např. za pomoci dalekohledu pozorovat z místa, kde bylo prováděno měření rychlosti.
11. Žalovaný dále odkázal na internetové stránky s pohledem na dopravní značku ve směru jízdy žalobce. Jakkoli na videozáznamu pořízeném kamerou umístěnou ve služebním vozidle policejní hlídky dopravní značka není viditelná, standardně je umístěna na tomto místě, tj. před výstražnými dopravními značkami „Přechod pro chodce“ a „Světelné signály“, které na videozáznamu také nejsou z důvodu velké vzdálenosti rozeznatelné. Žalovaný má za vyloučené, aby policejní hlídka před prováděním měření neprovedla kontrolu daného místa, tj. aby si nevšimla případného odcizení či poškození značky. Podle žalovaného nebyl důvod, aby policisté v rámci své činnosti bezdůvodně obvinili řidiče vozidla ze spáchání přestupku, tj. aby v podkladech, které ve věci zpracovali, uváděli, že měření probíhalo v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, pokud by tomu tak nebylo.
12. Žalovaný dále uvedl, že z videozáznamu je zřejmé projednávání přestupku s žalobcem. Žalobce si nechal ukázat záznam přestupku přímo z rychloměru a nezmiňoval, že nevěděl, že se nachází v obci, neboť značka „Začátek obec“ absentovala. Tuto námitku poprvé vznesl až v doplněném odvolání, po několika měsících od spáchání přestupku. Proto považuje žalovaný takové tvrzení za účelové a nepravdivé, vedené snahou žalobce vyhnout se odpovědnosti za přestupek.
13. Pokud žalobce namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný připustil, že neuvedl, o které konkrétní snímky z místa spáchání přestupku na stránkách www.mapy.cz se mělo jednat, nicméně tento postup nepovažuje za vadný s ohledem na skutečnost, že součástí spisového materiálu je videozáznam, na kterém vozidlo žalobce jede po ul. Stará dálnice, kde je zaznamenáno místo, které následně žalovaný vyhledal na uvedených stránkách. Žalovaný pouze potřeboval na místo spáchání přestupku bližší pohled, aby mohl rozpoznat zastávku MHD, neboť videozáznam byl pořízen na vzdálenost cca 110 m od zastávky, a proto je viditelná pouze značka zastávky. Vše ostatní je viditelné již v podkladech obsažených ve správním spise (světelné signalizační zařízení, přechod pro chodce, zábradlí zastávky).
14. V **replíce** žalobce uvedl, že žalovaný přiznal opatření dalších podkladů a provádění dokazování, aniž by žalobci poskytl prostor pro vyjádření a účast na dokazování. Vyjádřením žalovaného k žalobě již není možné zhojit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, k čemuž žalobce odkázal a citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu. Dále žalobce uvedl, že u snímku, který žalovaný zahrnul do vyjádření k žalobě, se nejedná o časově shodný okamžik s okamžikem měření rychlosti. Správní orgán existenci dopravního značení v konkrétním čase a místě neprokázal (a neprokazoval), tuto vadu nelze odstranit dalším „dokazováním“ v žalobě. K další argumentaci žalovaného žalobce uvedl, že na místě neměl povinnost podávat k věci jakékoliv vysvětlení, tj. využití práva nevypovídat mu nelze přičítat k tíži. Spekulace žalovaného, že policisté místo před změřením zkontrolovali, nemají podklad ve správním spise. Policisté se mohli subjektivně

domnívat, že provádí měření rychlosti v obci, ačkoli pro to nebyly splněny zákonné náležitosti.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, společně s úředním záznamem Policie ČR ze dne 20. 6. 2018, ověřovacím listem č. 8012-OL-70504-17 silničního radarového rychloměru LaserCam4 s platností osvědčení do 30. 11. 2018, záznamem o přestupku, výpisem z evidenční karty řidiče a videodokumentací. Správní orgán prvního stupně doručil žalobci oznámení o zahájení řízení a předvolal jej k ústnímu jednání na den 18. 9. 2018. Žalobce si dne 30. 8. 2018 pořídil kopii dokumentace založené ve správním spisu. Správní orgán prvního stupně následně žalobce předvolal k ústnímu projednání přestupku na den 31. 10. 2018, na něž se žalobce bez omluvy nedostavil, ve spise je založen protokol o ústním jednání, při němž bylo prováděno dokazování a následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. K (doplněnému) odvolání žalobce vydal žalovaný napadené rozhodnutí. Součástí správního spisu je též návrh žalobce na upuštění od výkonu zbytku správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel a rozhodnutí, jímž je této žádosti vyhověno.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
18. Žaloba je důvodná.
19. Stěžejní žalobní námitkou je procesní pochybení žalovaného. Ten v napadeném rozhodnutí mj. vyšel z blíže nespecifikovaných snímků místa přestupku na internetových stránkách www.mapy.cz, na jejichž podkladě uvedl, že „se v daném místě nachází autobusová zastávka, na jejíž úrovni bylo vozidlo změřeno (viz zábradlí na snímku, který je součástí výstupu z rychloměru, které se nachází za vozidlem obviněného). Ve směru jízdy obviněného se dále nachází světelné signalizační zařízení a přechod pro chodce“. Tyto snímky nejsou založeny ve správním spise, nicméně z argumentace žalovaného je zřejmé, že z těchto podkladů žalovaný vyšel při posouzení odvolací námitky žalobce, že místo měření rychlosti má charakter místa nacházejícího se mimo obec; tu vyhodnotil jako nedůvodnou.
20. Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Porušení tohoto ustanovení je důvodem ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, pokud mohlo ovlivnit jeho zákonnost. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vyšel mj. z podkladů, s nimiž žalobce neseznámil, a které nadto ani nezaložil do správního spisu. Takový postup

žalovaného, který nelze zhojit vysvětlením ve vyjádření k žalobě, že se jedná pouze o jakýsi doplňující podklad k videozáznamu založenému ve správním spise, je bezpochyby procesním pochybením, tj. postupem v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, v tom je nutno žalobci přisvědčit.

21. Krajský soud musí konstatovat, že toto pochybení žalovaného mohlo zákonnost napadeného rozhodnutí ovlivnit, a to zejména v důsledku odnětí možnosti procesní obrany žalobci ve vztahu k otázce, zda místo, v němž měření proběhlo, mělo charakter zastavěného území. Tento charakter žalovaný odvozoval od existence světelného signalizačního zařízení, které bylo zdálky viditelné na přiloženém videozáznamu, existence přechodu pro chodce, který však již na přiloženém videozáznamu podle krajského soudu viditelný není, a též od existence autobusové zastávky, kterou žalovaný zjevně zjistil až dodatečně, z odkazovaných internetových stránkách.
22. Jak vyplývá ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, pokud správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Je tedy nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení. Tyto závěry se uplatní také v nyní projednávané věci, neboť pokud žalovaný nezachytí stav dotčených internetových stránek, z nichž při posouzení věci vyšel, a nadto se žalobce o tomto podkladu, z něhož žalovaný vycházel, dozvěděl až z odůvodnění napadeného rozhodnutí, bylo porušeno jednak právo žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu a zároveň žalovaný znemožnil správnímu soudu přezkum skutkových závěrů, které na podkladě odkazovaných internetových stránek přijal. Uvedená pochybení jsou již sama o sobě důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.
23. Bez ohledu na to, jakým způsobem žalobce procesní prostor ve vztahu k tomuto podkladu (bude-li z něj žalovaný chtít vyjít) v dalším řízení využije, považuje soud za vhodné poukázat na své závěry v rozsudku ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 – 41, jež byly aprobevovány též navazující judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018 – 42), totiž že *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymežována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. (...) Pokud je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“* Závěr o tom, že místo, v němž měření proběhlo, má charakter zastavěného území, má tedy význam z hlediska úvah o naplnění materiálního znaku přestupku, nikoliv znaku formálního.

24. Ve vztahu k definici obce podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu („*zastavěné území, jehož počátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami*“), tj. z hlediska naplnění formální stránky přestupku (zda k překročení nejvyšší povolené rychlosti skutečně došlo v obci) tedy není závěr o charakteru území určující. Podstatné je, zda k přestupkovému jednání skutečně došlo na pozemní komunikaci v území, které je osazeno dopravními značkami „Začátek“, resp. „Konec“ obce. Pokud přestupek, který byl žalobci kladen za vinu, spočíval v porušení nejvyšší povolené rychlosti v obci, je nutno mít ve správním řízení dostatečně zjištěno, že k přestupkovému jednání skutečně v obci došlo. Tato skutečnost přitom musí mít podklad ve správním spisu a musí být prokázána bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu).
25. K závěru, že obec byla na pozemní komunikaci vyznačena dopravní značkou „Začátek obce“, kterou žalobce projel předtím, než byla rychlost jím řízeného vozidla změřena, dospěl žalovaný toliko na podkladě úředního záznamu Policie ČR, v němž je tato skutečnost uvedena. Za situace, kdy tuto otázku žalobce v odvolání rozporoval, však pouze tento podklad nelze považovat za dostačující. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, obsahem úředního záznamu je jen předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu, lze jej tedy vzít do úvahy pro podpůrné dokreslení situace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, či ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 – 25). Jedná se o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, N 38/32 SbNU 373), sám o sobě tedy, zvláště za situace důkazní nouze, obstát nemůže (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54).
26. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). V posuzované věci tak lze žalobci přisvědčit, že závěr správního orgánu prvního stupně, resp. žalovaného, že ke změření rychlosti vozidla žalobce došlo na pozemní komunikaci v obci, která byla osazena dopravní značkou „Začátek obce“, nemá dostatečnou oporu v podkladech správního spisu, je-li založen pouze na obsahu úředního záznamu Policie ČR. Hodnocení žalovaného, že žalobce tuto námitku mohl vznést již na místě při projednání přestupku, nezbavuje žalovaného povinnosti tuto (odvolací) námitku řádně vypořádat. Odmítnutím této námítky jako účelové či nepravdivé žalovaný tuto povinnost, tj. prokázání skutečnosti (bez důvodných pochybností), že žalobce značku „Začátek obce“ projel a byl tak povinen se jí řídit, nesplnil.
27. Vědom si patrně vytýkaných nedostatků, žalovaný ve vyjádření k žalobě napadené rozhodnutí doplňuje argumentací, že policejní hlídka provedla kontrolu umístění značky „Začátek obce“, resp. domněnkou, že by si policejní hlídka všimla případného odcizení či poškození této značky. Tyto úvahy jsou však spekulativní, nemají oporu v některém z podkladů správního spisu (v tomto ohledu by se nabízel již zmiňovaný výslech policistů), a zvláště ve správním trestání nelze takový způsob argumentace správního orgánu akceptovat.

28. Dále, žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu předkládá další podklady – snímek s dopravní značkou „Začátek obce“ a odkazuje na další internetové zdroje, z nichž je možné při posouzení věci vyjít, aniž by však tyto podklady byly řádným způsobem (zejména s uvedením data pořízení) zachyceny. I v tomto ohledu lze žalobci přisvědčit, že uváděné argumenty – za předpokladu jejich náležité důkazní opory - mohly a měly zaznít již v napadeném rozhodnutí. V soudním řízení, jehož předmětem je zákonnost napadeného rozhodnutí, již k takovým dodatečným úvahám či podkladům žalovaného, jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, přihlížet nelze.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Soud uzavírá, že přijatý závěr, že ke změření vozidla žalobce došlo na pozemní komunikaci v obci vyznačené dopravní značkou „Začátek obce“, neměl dostatečnou oporu ve správním spise. Řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo rovněž stíženo vadou spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu, která mohla mít vliv na jeho zákonnost. Z těchto důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.); v něm bude nutno vytýkané nedostatky odstranit. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, podání repliky), tedy 9 300 Kč a tři režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 10 200 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Celková výše žalobci přiznaných nákladů řízení tak činí 15 342 Kč.
31. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 23. listopadu 2021

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.